

Характеристика впровадження інноваційного процесу (складено за даними [3])

Характеристика	Інноваційний процес
1. Кінцева мета	Задоволення нової суспільної потреби
2. Шляхи досягнення мети	Численні і невизначені. Необхідне розроблення стратегій
3. Ризик у досягненні мети	Високий
4. Тип процесу	Дискретний
5. Керованість як цілісною системою, можливості планування	Низькі
6. Плани	Довгострокові, можливе їх коригування
7. Розвиток системи, у рамках якої здійснюється процес	Перехід на новий рівень розвитку. Необхідне розроблення проекту і програми реалізації стратегічних змін
8. Ступінь узгодження інтересів учасників процесу	Низький
10. Розподіл сфер відповідальності	Вимагає постійного перерозподілу
11. Форми організації	Гнучкі, із стабільною структуризацією

Таким чином, в організації стратегічного управління інноваційною діяльністю підприємства важливе місце належить розробці та реалізації інноваційної стратегії, на основі якої формується стратегічна звітність, яка відображає ключові показники ефективності інноваційної діяльності компанії.

Стратегічне управління інноваційною діяльністю дозволить активізувати реалізацію нововведень і більш ефективно здійснювати процес управління інноваційною діяльністю.

Джерела та література

1. Дойль П., Штерн Ф. Маркетинг, менеджмент и стратегии. Санкт-Петербург, 2007. 544 с.
2. Ансофф И. Новая корпоративная стратегия. Санкт-Петербург: Питер, 2009. 426 с.
3. Илишева М. М., Крылов С. И. Учет, анализ стратегического управления инновационной деятельностью. Москва: Финансы и статистика, 2014. 216 с.
4. Єпіфанова І. Ю. Формування інноваційних стратегій промислових підприємств у сучасних умовах. *Підприємництво та інновації*. 2020. № 13. С. 33–39.
5. Ансофф И. Стратегическое управление. Москва: Экономика, 2003. 303 с.
6. Єпіфанова І. Ю. Управління інноваційною діяльністю промислових підприємств: теоретико-методологічні аспекти фінансового забезпечення: монографія. Вінниця: ВНТУ, 2019. 384 с.
7. Fedoriv vlog. URL: <https://www.youtube.com/channel/UCKk1NczxrN2YoJDvjKpKVGw>

Сімшаг К. – бакалавр

Науковий керівник: к. е. н., доц.

Н. Ющенко

Донецький національний технічний університет, м. Покровськ, Україна

Проблеми інноваційного розвитку економіки України

Сучасне життя просто неможливе без розвитку науки та інтелекту, які в свою чергу створюють умови для швидкого конкурентоспроможного розвитку економіки. Тому значного успіху досягають ті країни, які спроможні розвинути інноваційно-технічний потенціал економіки. Перед економікою України стоїть вибір: або розвивати інновації та технології, або бути країною, яка поставляє сировину для більш розвинених країн. Для того, щоб підвищити конкурентоспроможність нашої країни, треба сформулювати нові механізми інноваційного розвитку

та удосконалити технічний потенціал. Для безпомилкового виставлення переваг розвитку економіки треба проаналізувати проблеми, які існують у цій сфері та розробити стратегію, яка дасть змогу зробити стрибок у інноваційних процесах [1].

Проблеми інноваційного розвитку досліджували як вітчизняні, так і зарубіжні вчені: Ж. Поплавська, Л. Федулова, О. Шнипко, Д. Белл, П. Друкер, Е. Тоффлер, Дж. Гелбрейт. Але ця проблема потребує постійного вивчення та аналізу [2–3].

Метою цієї роботи є дослідження провідних проблем інноваційної сфери української економіки.

Інноваційна діяльність супроводжується як успіхом, так і ризиками. Наприклад, більша частина проектів виявляється невдалою, але відсоток від цієї частини перевищує витрати, тому інновації можуть надавати великі прибутки. Інноваційний вид економічного розвитку до такої міри укріпився, що має можливість відобразити економічний потенціал держави (табл. 1).

Таблиця 1

Фактори, які стримують інноваційну діяльність вітчизняних підприємств [4]

Фактор	Частка підприємств (%)
Нестача власних коштів	83,0
Недостатня фінансова допомога держави	56,6
Великі витрати на нововведення	55,9
Високий економічний ризик	38,9
Недосконалість законодавчої бази	37,7
Тривалий термін окупності нововведень	34,6
Відсутність коштів у замовників	31,7
Нестача інформації про нові технології	19,5
Відсутність можливості для кооперації	18,5
Нестача інформації про ринки збуту	18,3
Відсутність кваліфікованого персоналу	17,2
Відсутність попиту на продукти	16,0
Несприйнятливість підприємства до нововведень	14,5

Проаналізувавши таблицю, можна зробити висновок, що найголовнішим фактором, який стримує інноваційну діяльність є нестача власних коштів, як це й відображає відсоткове відношення.

Намагання здійснити «технологічний стрибок» через несприятливі інвестиційні та підприємницькі ситуації в країні, неефективності структурної економіки, на жаль, має негативний результат.

Отже, найімовірнішим наслідком відставання буде експорт, тому цей продукт не є інноваційним для України. Разом з тим, збільшення висококваліфікованих менеджерів сприятиме для відтоку інтелектуального капіталу.

Нижче подано схему «Три основні завдання переходу до інноваційної моделі економічного розвитку» (рис. 1).

Рис. 1. Три основні завдання переходу до інноваційної моделі економічного розвитку [4]

Засади інноваційного розвитку України базуються на [3]:

- цілеспрямованій державній промисловій та інвестиційній політиці;
- сприятливим інноваційним кліматі в країні;
- поєднанні інноваційної й структурної політики;
- сформуванні конкурентних вітчизняних підприємств;
- зростання людського капіталу;
- розквіту НТП, науки, фінансів, освіти.

Отже, для того, щоб модернізувати українську економіку на засади інноваційного розвитку, треба комплексно застосовувати усі доступні важелі економічної політики та запобігати конфлікту між ними. За цих умов, інноваційна стратегія сприятиме підвищенню рівня прибутковості національних підприємств та відкриє простір для співпраці між розвиненими країнами.

Джерела та література

1. Інноваційна Україна – 2020: національна доповідь/за ред. В. М. Гейця та ін. Київ: НАН України, 2015. 336 с.
2. Стратегія інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів/ авт.-упоряд.: Г. О. Андрощук, І. Б. Жилаєв, Б. Г. Чижевський, М. М. Шевченко. Київ: Парламент. вид-во, 2009. 632 с.
3. Ватченко О. Б., Ватченко Б. С., Лежньова А. В. Проблеми інноваційного розвитку України. *Економічний простір*. 2015. № 95. С. 71–81.
4. Щербань В. М., Козубенко Л. Л. Топарно-інноваційна політика: навч. посіб. Київ: Кондор, 2006. 396 с.

Сичук В. – студентка

Науковий керівник: ст. викл.
А. Кербікова
Національної металургійної академії
України, м. Дніпро, Україна

Інноваційна активність підприємств України

В умовах сучасної економіки все більша кількість підприємств розуміє і усвідомлює величезну роль інноваційного розвитку для забезпечення виживання і стійкого розвитку, успішної організації своєї діяльності. Підприємства, впроваджуючи нові технології у виробництво, випускаючи нові види продукції, підвищуючи їх якість, і як результат посилюючи конкурентоспроможність, дістають можливість ефективнішого проникнення на зарубіжні ринки.

З кожним роком значення інноваційної діяльності для підприємств зростає. Від рівня інноваційної активності, масштабу і характеру застосування технологічних інновацій по усіх напрямках діяльності залежить ефективність діяльності підприємства, можливість розвитку в сучасних умовах.

Інноваційна діяльність супроводжується постійними змінами в діяльності підприємства. При наявності в підприємства великого конкурентного ринку, інноваційна діяльність повинна відбуватись постійно, з послідовним завоюванням ринку, значно більшої його частки, та відповідно збільшенням прибутку. Але підприємство повинно мати стійку стратегію інноваційного розвитку в довгостроковій перспективі, а не одноразове впровадження інноваційного продукту, яке дає отримання тимчасових значних конкурентних переваг.

Питання інноваційної діяльності підприємств досліджували такі вітчизняні науковці: О. І. Амоша, В. М. Геєць, Р. В. Грінченко, В. В. Дорофієнко, В. О. Зайцева, Г. Г. Півняк, В. П. Семиноженко, В. П. Соловійов, Л. І. Федулова, О. М. Шашенко, О. І. Яшкіна та інші.